

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.322 van 21 december 2001
in de zaak A. 107.693/X-10.441.**

In zake : de N.V. GEORGES D'HOLLANDER,
die woonplaats kiest bij
de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY & Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. SCHILTZ,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Desguinlei 6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. GEORGES D'HOLLANDER
op 19 juli 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van de beslissing van :

"het ministerieel besluit houdende definitieve bescherming als landschap
dd 5 maart 2001 van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden,
Ambtenarenzaken en Sport, waarbij het Liezelebroek, gelegen te Puurs (Liezele)
aan Liezele-dorp en Wolfstraat wordt beschermd als landschap";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur
E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 14 december 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. VANHORENBEKE die, loco Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat G. CNUDE die, loco Advocaat H. SCHILTZ verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij, daarin niet tegengesproken door de verwerende partij, uiteenzet wat volgt :

"1. Verzoekende partij is eigenaar van een perceel grond gelegen te Puurs aan de Wolfstraat kadastraal gekend onder sectie B nr. 106 D.

Het perceel grond is volgens de voorschriften van het bij K.B. van 5 augustus 1976 vastgesteld gewestplan 'Mechelen', gelegen in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie.

2. Op 20 mei 1992 diende verzoekende partij, samen met de N.V. VERVAET-VERBRAECKEN, een aanvraag in voor het verkavelen van voorgaand perceel in 10 loten bestemd voor de oprichting van weekendverblijven.

De verkavelingsaanvraag werd door het schepencollege van de gemeente Puurs geweigerd op negatief advies van de gemachtigde ambtenaar luidend als volgt :

'Ongunstig, de vergunning tot verkaveling moet worden geweigerd.

Het eigendom ligt in een gebied voor verblijfsrecreatie waar eventueel weekendverblijven met een maximum oppervlakte van 60m² mogen worden opgericht, nadat met het oog op de goede ordening van het gebied vooreerst een B.P.A. werd aanvaard voor gans het gebied.

In afwachting daarvan kom het eigendom niet in aanmerking om verkaveld te worden'.

3. Bij aangetekend schrijven dd. 1 december 1992 diende de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad Antwerpen.

Bij beslissing van 18 maart 1993 besloot de bestendige deputatie dit beroep niet in te willigen.

4. Bij aangetekend schrijven van 22 april 1993 diende verzoekende partij daarop beroep in bij de Vlaamse minister van openbare werken, ruimtelijke ordening en binnenlandse aangelegenheden;

Bij besluit van 12 april 1995 verwierp de minister het beroep.

Dit besluit werd door verzoekende partij aangevochten met een annulatieberoep bij de Raad van State (gekend onder G/A 64.052/VII-13.214). In deze zaak heeft de heer Auditeur in zijn verslag dd. 15 januari 2001, de gegrondheid van het enig middel van verzoekende partij weerhouden en adviseert hij de vernietiging van het bestreden besluit. De heer Auditeur merkt op dat zolang een gebied zijn oorspronkelijke bestemming -in casu verblijfsrecreatie- niet heeft

verloren, de overheid een aanvraag dient te toetsen aan die bestemming, en vandaaruit -zo nodig- op haar verenigbaarheid met de goede plaatselijke aanleg.

5. Hangende de vernietigingsprocedure voor de Raad van State, werd door de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken en Sport, op 2 februari 2000 (na het auditorsverslag) een besluit genomen houdende de voorlopige bescherming als landschap van het Liezebroek. De eigendom van verzoekende partij is opgenomen in de lijst van percelen die onder het beschermingsstatuut vallen. Dit voorlopig besluit werd aangetekend ter kennis gebracht aan verzoekster bij brief van 20 maart 2000.

6. Bij aangetekend schrijven dd. 21 mei 2001 wordt verzoekende partij in kennis gesteld van het Ministeriële Besluit dd. 5 maart 2001 houdende de definitieve bescherming als landschap.

Het is deze beslissing die voorwerp uitmaakt van huidig schorsingsberoep";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij doet gelden wat volgt :

"De eigendom van verzoekster ligt conform het gewestplan in zone voor dag-en verblijfsrecreatie.

Verzoekster heeft een verkavelingsaanvraag ingediend; deze werd, zoals beaamd in het auditorsverslag dd. 15 januari 2001 (G/A 64.052/VII-13.214) ten onrechte geweigerd.

Na het auditorsverslag wordt klaarblijkelijk met de bedoeling verzoekster in haar rechten te verschalken, een beschermingsbesluit genomen. Dat, hoewel het beschermingsbesluit voor wat de eigendom van verzoekster betreft, zonder voorwerp is, het toch bestaat.

Het in het leven roepen van een dergelijk besluit drukt het werkelijke, nl. onwettige voorwerp ervan uit, te weten de verhindering van de realisatie van de gewestplanbestemming. Door zijn bestaan kan het bestreden besluit daarin een rol spelen.

Het valt te vrezen dat zonder schorsing deze verborgen agenda effectief zal zijn. In artikel 4 wordt immers onomwonden geanticipeerd op een wijziging van het gewestplan. De dreiging van de wijziging van het juridisch kader is dus imminent en volgt o.m. uit het bestreden besluit.

Het gevolg van het bestreden besluit zal dus zijn dat het aan verzoekster, ook al krijgt zij gelijk in de procedure G/A 64.052/VII-13.214, het toch onmogelijk gemaakt zal worden om de gewestplanbestemming te realiseren middels een verkavelingsaanvraag. Dit is een nadeel dat ernstig is en gelet op de anticipering op een nieuwe planbestemming, ook moeilijk te herstellen";

Overwegende dat de verzoekende partij geen vordering tot schorsing heeft ingediend tegen het besluit van 2 februari 2001 van de Vlaamse

minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport houdende voorlopige bescherming van het betrokken goed, waarvan haar kennis werd gegeven door middel van de aangetekende brief van 20 maart 2001; dat de verzoekende partij zelfs geen bezwaren formuleerde tijdens het daaropvolgende openbaar onderzoek; dat dit erop wijst dat het nadeel door de verzoekende partij toen niet zo ernstig en zo dringend werd geacht; dat de verzoekende partij thans geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat voornoemde nadelen nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging nog uitkomst kan brengen;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17 § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizendeen, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

E. BREWAEYS.